

dávky. Poněvadž v daném případě zcizovací cena byla cenou zvláštní obliby, a tedy patrně neodpovídala obecné hodnotě zcizené nemovitosti, měl úřad po názoru stížnosti vyšetřiti a vzíti za základ tuto obecnou hodnotu; neučinil-li tak, porušil tím subj. právo st-lů.

Nss nemohl stížnosti přisvědčiti.

Nss již v četných judikátech vyslovil právní názor, že podle dávk. ř. č. 545/1920 Sb., resp. podle dávk. prav. č. 143/1922 Sb., strana nemá právního nároku na to, aby úřad vzal za základ pro vyměření dávky na místo zjištěné ceny obecnou hodnotu nemovitosti. O tom, jsou-li v konkrétním případě dány podmínky pro tento postup, rozhoduje úřad podle své volné úvahy. Zásada ta vyslovena m. j. v nál. Boh. A 4966/25, na jehož odůvodnění možno podle § 44 jedn. ř. odkázati, když ustanovení dávk. ř. č. 545/1920 Sb. jsou ve směru dnes rozhodném shodna s předpisy dávk. prav. č. 143/1922 Sb. Stejně judikoval nss v nál. z 21. prosince 1925 č. 22.376/24,*) kde zjištěná cena byla cenou zvláštní obliby.

Opíraje se o tyto prejudikáty dospěl nss i v dnešním případě k závěru, že strana vzhledem k ustanovení § 9 dávk. prav. nemá nároku na to, aby vyměřující úřad vzal za základ zcizovací hodnotu místo zcizovací ceny ani tehdy, jde-li o cenu zvláštní obliby, a nemohl proto v nař. rozhodnutí shledati porušení práva stěžující si strany (§ 2 zák. o ss).

Č. 11.783.

O b e c n í p o p l a t k y: * Za odvádění odpadních vod do přirozeného vodního toku může obec vybírat poplatky kanalizační podle § 28 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. jenom tehdy, je-li onen vodní tok součástí kanalizačního zařízení obecního, které obec na základě svého vodoprávního oprávnění dává svému obyvatelstvu k používání.

(Nález ze dne 8. března 1935 č. 12.915/35.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 6745/27, 10.435/33.

V ě c: Jindřich L. ve V. proti okresnímu úřadu ve Varnsdorfu o poplatku za používání obecních stok.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

*) V tomto dosud neuveřejněném nál. bylo uvedeno:

Dávkový řád stanoví v §§ 7 a 9, že o tom, jsou-li podmínky pro to, aby byla vzata za základ vyměření dávky obecná hodnota v době zcizení, rozhoduje vyměřující úřad podle volného uvážení; z toho však následuje, že vyměřující úřad není povinen, aby rozhodnutí toto odůvodňoval a že strana nemá nároku, aby místo zcizovací ceny vzata byla za základ obecná hodnota nemovitosti v době zcizení (srov. nál. Boh. A 336/20, vydaný podle dávk. řádu pro Čechy z r. 1915).

Nelze proto shledati vadnost řízení v tom, že nebylo konáno šetření, zdali jde o cenu zvláštní obliby, a že nebylo provedeno řízení ve smyslu § 17 dávk. řádu stanovené jen za účelem zjištění obecní hodnoty. Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Důvody: St-li byl z domů čp. . . . ve V. za rok 1931 a z domů čp. . . . ve V. za druhé pololetí 1931 předepsán platebními rozkazy městského úřadu ve V. poplatek za odvádění odpadních vod.

Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo z předpisu těchto poplatků v cestě instanční zamítnuto, a to z těchto důvodů:

»Rozhodnutí měst. zastupitelstva jest odůvodněno v § 2 výběrčích pravidel, podle něhož k částečné úhradě nákladu na udržování obecních stok nebo vodních toků sloužících k odvádění odpadních vod jsou majitelé všech budov v obvodu obce k odtokům odpadních vod připojených povinni odváděti roční poplatek za používání. Takový vodní tok jest též M. I strana se odvolávající přiznává, že odpadní vody všech jmenovaných realit odvádí se do M. Tím jest dána povinnost ku placení poplatků. Dále se poukazuje na odůvodnění výměru měst. úřadu z 29. srpna 1932. Naproti tvrzení strany, že vybírání uvedených poplatků pro odvádění odpadních vod do M. i se schválením vlády odporuje zákonu, poukazuje se na § 38 odst. 3, po př. § 28 odst. 6 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb.«

Stížnost uplatňuje, že splašky ze zmíněných budov jsou odváděny do řeky M. přímo soukromým potrubím, po případě soukromým potokem, aniž procházejí obecní stokou. M. jest přirozeným tokem a nemůže proto býti považována za zařízení obce zřízené ve smyslu § 28 zák. č. 329/1921 Sb. Pokud výběrčí pravidla podrobuji poplatku za používání obecních stok, resp. za odvádění odpadních vod také majitele budov v obvodu obce, z nichž se odpadní vody odvádějí přímo do vodních toků obcí udržovaných, jsou v rozporu s cit. ustanovením zák.

Nss shledal stížnost důvodnou.

Paragraf 28 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. připouští zavedení poplatků za »užívání zařízení obcí v zájmu veřejném zřízených a udržovaných«. Předpokladem vybírání těchto poplatků jest tedy existence nějakého zařízení obcí zřízeného a udržovaného, t. j. zařízení obecního (srov. Boh. A 6745/27), a důvodem vybírání poplatků jest, že obec poskytuje jednotlivcům užívání tohoto svého zařízení.

Nss vyslovil a odůvodnil blíže v nál. Boh. A 9217/31 právní názor, že za zařízení obcí zřízené ve smyslu § 28 zák. č. 329/1921 Sb. nelze pokládati přirozený vodní tok, i když fakticky se ho používá k odvádění splašek, a že nelze proto za odvádění splašek do přirozeného vodního toku vybírat obecní poplatek. V nál. Boh. A 10.435/33 nss, zabývá se rovněž výkladem pojmu »zařízení obcí zřízené a udržované« ve smyslu § 28 ob. fin. nov., dovodil, že zákon má tu na mysli zařízení, jež obec zřizuje a udržuje právě za tím účelem, aby jeho provozem obstarávala v oboru své působnosti na poli veřejné správy určitý úsek veřejné péče o kolektivní zájmy svého obyvatelstva, a tedy ovšem i zařízení kanalizační, jež obec zřizuje a udržuje ve smyslu příslušných předpisů stav. řádu. V dalším připustil nss, že za takovéto zařízení možno pokládati i takové zařízení, kterého obec sama sice nezřídila, nýbrž které našla již hotové, ale jen tehdy, jestliže je do svého kanalizačního systému zapojila a jako součást tohoto systému je udržuje.

Z názorů vyslovených v cit. nálezech, na nichž nss trvá i dnes, plyne, že přirozený tok vodní bylo by sice možno pokládati za zařízení obecní

ve smyslu § 28 ob. fin. nov. a že by obec za používání jeho k odvádění odpadních vod mohla vybírat poplatky ve smyslu tohoto předpisu, ale jenom tehdy, jestliže by obec na základě vodoprávního povolení jí uděleného byla je učinila součástí svého kanalizačního systému, jí udržovaného, a sama jako své zařízení k používání odvádění odpadních vod je poskytovala. Jinak není tu předpokladu pro přípustnost vybírání obecních poplatků ve smyslu § 28 ob. fin. nov., byť i onen přirozený tok vodní udržovala svým nákladem obec z titulu jiného (srov. Boh. A 10.435/33).

Jestliže tedy pravidla o kanalizačních poplatcích, schválená pro obec V. usnesením vlády z 26. března 1931, připouštějí vybírat poplatky kanalizační za vpuštění odpadních vod, resp. za používání »vodních toků«, jichž udržování náleží obci, docela všeobecně, neberouc zřetele na to, zda jde o vodní tok, který ve smyslu hořeních vývodů je součástí kanalizačního zařízení obce a jež obec na základě svého oprávnění k používání poskytuje, čili nic, ocítají se v rozporu s ustanovením § 28 ob. fin. nov. a nemohou proto býti právním podkladem pro předpis poplatků v konkrétním případě. Jestliže nař. rozhodnutí v cestě instanční předpis ten potvrdilo, je nezákonné.

Č. 11.784.

Stavební právo (Slovensko): * Pouhá okolnost, že město nepozměnilo ve smyslu § 19 vl. nař. č. 335/1922 Sb. svůj stavební statut ve lhůtě tam uvedené, nemá za následek neplatnost tohoto statutu.

(Nález ze dne 8. března 1935 č. 13.090/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8865/30.

Věc: Jindřich R. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o stavbu kůlny.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: St-l Jindřich R. v K. požádal městský notářský úřad v Košicích za povolení k postavení kůlny k ukládání dříví. Při komisi bylo shledáno, že předmětná kůlna je již postavena a nebyla dosud ve smyslu § 40 živn. zák. schválena. S hlediska technického uznáno bylo při komisi za potřebné, aby dřevěné sloupy byly odborně podezděny a vyztuženy dřevěnými opěrami a aby plány byly podepsány oprávněným živnostníkem.

Městský notářský úřad v Košicích výměrem z 24. února 1932 odepřel udělení žádané dodatečné stav. povolení a nařídil žadateli, aby postavenou kůlnu do 30 dnů odstranil. V důvodech svého rozhodnutí uvedl notářský úřad, že kůlna neodpovídá § 20 a § 35 měst. stav. statutu, poněvadž nemá vlastní ohnivzdorné zdi a kromě toho byla zbudována bez úředního povolení neoprávněným živnostníkem. V rekursu proti tomuto rozhodnutí podaném namítal st-l, že kůlna, o kterou jde, má vlastně býti krytem pro užitkové dřevo. Zbourá-li se tento kryt, zůstane opět jen kryt z vlastního užitkového dřeva, které je na prodej. Není proto logické bourati kryt, který slouží za kryt jinému krytu cennějšímu.